

No és mort!

A la distingida senyora, Na Ramona Malaret Vda. de Sagrera.

El sentiment de l'amor és el més pregonament imprès en el cor de l'home. Es un espurna de l'Amor Divinal, sense el qual el Món fora un abim caòtic del no-res. L'amor de Déu, empès per son anhel d'expandir-se, ha fet rodolar l'Univers, ha frassit d'estels el firmament, curullat de peixos els mars, vestit de gerdor les prades, donat el remoreig a les fontanes, el somicó plàcid a les torrenteres i els xerroteig d'aucells de les bosquíries i ha plasmat l'home a imatge i semblança seva, alenat-lo amb una alenada de sa Vida Eternal i donant-li una pensa, capaç de capir les meravelles de la Natura i un cor per a estimar-les. El pensament i l'amor de l'home en són guspíres i irradiacions minses del Pensament i de l'Amor Divinals.

L'home no pot viure sense l'amor, com tampoc hom el concibeix sense el seny. Li és tan necessari com l'aire que respira. Sense l'amor la vida de l'home no seria pas possible damunt la terra, car n'és ell el fonament bàsic de totes les relacions socials i el que, magatzemat en el cor d'una mare, ens ha infantat en el bressol de la nostra naixença. Només l'amor ens ha donat l'ésser que tenim i només ell ens l'ha perllongat a través dels anys, a costa de planys i de sacrificis i amb guspíres d'amor estan bastides les cèlules de la família i tota la vida familiar es desenrotlla sota l'escalf de l'amor, que arbora dolçament la vida dels esposos. Sense l'amor la família no pot viure i l'amor pidola reciprocitat i correspondència. Per xo quan la dissortada mort dalla, sense pietat la vida de l'espòs, l'amor es sent greument llatzerat i la seva cicatriu, que mai més es guaireix, és una espina pregonament clavada en el cor de la muller i exten una fosca nuvolada de tristor damunt la llar, que enfosqueix la seva joia i la seva tranquil·litat. La llar aleshores devé pansida, com els temples de Déu en les diades de Setmana Santa.

Senyora, un jorn va esbadellar-se dins del vostre cor una poncella d'amor. Un jardiner assenyat que, anava a la recerca de la mateixa, es sentí encisat i corprès pel flaïre que donaveu i us collí per tal de posar-vos en el pitxer del seu cor. Us portà davant l'altar del Déu de l'Amor, on un sacerdot, en nom d'Ell, us donà la divinal benedicció i us hi junyí eternalment. D'aleshores ençà foreu la seva esposa i fou ell l'espòs fidel que, amb vos comparí moments de goig i de neguit i us ofrenà l'honorable timbre de la maternitat. Ambdós cors, el seu i el vostre, tenien uns mateixos glatiments; ço que era joia de l'u, també enjoïava la vida de l'altre i les llàgrimes que corrien per unes galtes, també mullaven les altres galtes. Ambdós vides talment semblaven una sola vida i els anys lliscaven,